

Mustafa Hadr

Pepel pesniškega bitja

Tvoja duša je torej v moji ustvarjena!
 Medtem ko raztresa moj pepel
 pada drveč, preplašen planet za koščki človeških bitij
 Tvoja duša je v moji ustvarjena, združena sva v rastlinah, v očeh, drevesih
 Voda je tu brez kopnega in dušo gniloba prekriva
 Ko napoči sodni dan!
 V plašč je zavita moja zgodovina kot meglica
 zlati dedič jo prevzeti mora
 z ruševinami dvora...
 Vse rastoče se je zožilo v belo in črno,
 morda se voda širi in se izgublja skozi grlo megle

Morda se reka kdaj zlomi in pokopališče steče
 morda se kot kamen utrne moj glas, ko poglavja recitira
 kamnitim kraljem
 pohodu človeštva
 kostem tirana!
 Za zidom razpela vidim
 zvezdo, cvet, morda škranjca
 vidim čar očetovstva
 luknjo pri luknji
 vidim zeleno orožje v jutru preskušenj!
 Stvari se končajo ali začnejo
 in voda je življenje ali mrtvaški prt?
 Zaman torej iščem po preprogi osvajanja!
 Zaman brazdam to pokopališče,
 da vidim nekaj kosti, ostanke mumij in risb
 Kamele potujejo skozi pesniško bitje
 in ogenj karavane
 je zamrl ali se je spokorno vdal?
 Zaman pričakujem vrnitev zvezd
 ko svojo dušo uzrem
 se širita morje in dim

Krila krnijo
otipal sem kadila grobov
otipal umiranje živali in zapustil prostor
Kadarkoli sem srečal svojo dušo, sem jo hitel seliti med zvezde!

Kaj manjka moji duši?
Kaplja dežja, gozd orožja
planet ali klanec
še kamena duša v kamnu sprhni
In pričakovana večerja
med mojimi in sovražnikovimi stvarmi
v starikavih svetilkah
preliva modrost, nebo in slike
in jaz stvari svoje domovine zbiram,
s svojo krvjo, potujoč med mlakami!
Morda zberem koščke žrtve,
morda se zlomi moj glas padajoč,
morda vzplamti skrita vizija
v tem tlečem pepelu!

Joj! Ogenj časa,
ko zemlja za ime in prostor me vpraša,
ko skupine noč se po zemlji umika
val bregov noči ne dočaka

Kaj se prebujajo? Voda ali prvi vihar?
In kaj se iz košev in senc bo zdramilo?
Joj! Prihodnost semena:

kdo žalost golega sveta opazi, kdo sliši
ko kličem, nežne postajajo besede
kot molk matere!

Kdo me obvaruje,
ko duša izpoveduje svoja bela, mehka jadra,
ko slepec klas pobere in spanec tolaži čebele,
ko duša oči zapre in se v kraljevsko posteljo zlekne!

Je pred menoj okno, gledališče
ali reka, ki jo razvalina zapušča srcu, ki ga spremljam,
kot ono mi sledi v vojnah in s krizami...

Au! Od ptičjega strupa, od pločnikov, skrivajočih pomlad,
v zaslepljeni krvi in nomadskem dnevu

Au! Od steklenice trave in ljudstva snega!
Začenjam v imenu dneva, zbirajočega školjke v dlaneh,
v imenu umetnega tujega izvira

in maske, ki z lažnim užitkom slavi
v imenu ženske, sestopajoče iz noči gledališkega prahu
iz košar, polnih pen

v imenu prahu prve modrosti, ki je ugrabila me...
glina za dušo, za mojo dušo prsteno
morda kdaj priznam
da svojih oči ne poznam
da morda kje tam jih ugasnem!

Spomin biva povsod! In vizija se meša:

Med preseljevanjem kamele sčasoma klonijo,
ko prehodijo deželo ljudi z žrtvami, otroki in materami
in vse stvari se s skrivnostmi obdajo:
Krik in zaobljube dar, za drobovjem veličastnosti
vstaja mrlič, za njim duša in užitek se raztezata
Kadarkoli bi ljudstvo v noči nosil drhtelo ali bi ženska blodnjakov krvavela,
bi se hram razdril, duša bi se razdvojila in nihče ne bi več ostal!

Pena za peno

tvoja duša je torej v moji ustvarjena, imenoval sem norost svojo modrost
znova sem poimenoval stare stvari:
svoje krpe, orodje, obraz, brazgotine
svoje notranje kraljestvo
o prvem razpadu sem govoril in o čudno smešni poeziji
Kakšno vlogo bi igrala arena, če z druge stopnice pade čelada
z grebena priložnostnega emirja
morda sva se skupaj zakrinkala in skupaj napovedala krvavi tekst
tragedija je izlegla gledališče, ki živi s svojimi žrtvami
Se bo popek v zelenje odel, bo misel v sobi počakala?
Bo sultan počil v ometu pesmi
ko sam na prestolu zbira sonca v hlev
in moja kri je mreža
morda sem pretiraval z opisovanjem princesinih hlač,
ko sem drobovje njene vesti okrasil
z zvezdami in z zelmi
in čakal na ogenj iz daljav
Zagotovo umrem!

Tvoja duša je torej v moji ustvarjena

Dihala sva slapove in zalive, polne so naju bile puščave in mesta
stvari se končajo ali začnejo
in voda je življenje ali mrtvaški prt?
Je to pretres duše ali rosenje prvih strasti
glinena izpoved v spominu ptice
Zemlja se je zopet pogreznila v mrzlični spanec
in se predramila v opleteni postelji,
naveličana zdroljenih bitij!

eksplozija in sen, spanje in eksplozija,
atom naj se nocoj zapre, zaklene naj se bitje!

začne naj se obkoljenje duše:

strto bitje se zateče h kamnu!

Naj zapojem v pričakovanju svojih alg

obkoljenju ali umiranju

ko pade pšenica, pomlad in dan

ko zemlja izdira palme in kamelje krzno raznaša

ko v nas se ura pozabe in cvetje prahu izdivjata

Kaj poreče klas, kaleč iz bombe?

Se bo zatekel v svojo modrost, bo otrok sledil svojim očem?

Roka ponuja ljubezen, ko v skrivnostih drhtijo stvari

Reci mi:

Kaj zazori v molku ustnic
 ko se zbira kamenje ali več revnih rok!
 To je senca časa
 s slepimi usti in z glavo meteorja
 ta njegov kip gori
 v večni žalosti
 to je jasen molk
 Kaj zazori v tišini in raste
 kaj pridobi bele poljube
 breg hodi s svetilkami rek!
 Kaj pade na okno zadnje vizije
 kamen ali sad
 Kdo zbere koščke žrtve
 zemljine luknje svetijo v belini prvega telesa
 čakajo na čudež in razbitje
 drhtijo med ujetimi pari

Kako se imenuje umirajoče seme?

Vse se podira, množi,
 da zemljina duša drhti
 ker zemlja se širi, ko belina cveti...
 Kaj se razteza? Se ogenj ali mrtvaški prt?
 Vse se rojeva

razsežnost plamti
 za preganjano zgodovino
 pade bitje sredi žareče kupole
 sfrči kot planetarni pepel
 oglje se v popcek zapre in človeška belina cvete
 morda skriva pepel svoje prve rudnine, morda sonce, ki ga zajame prvi vulkan

Reci mi:

Kdo pride za belimi jatami,
 medtem ko nosim svoj glas
 med ogenj, nebo in zemljo
 in trepetaje zaplodim...
 Kaj se približuje
 in kaj oddaljuje
 za bolečino celice,
 plamen ali zastor?
 kri ali pena?

Joj! Torej ne bo nič ostalo razen molka!

Au! Od molčečih žrtev!

Tvoja duša je torej v moji ustvarjena,
 izginjala sva, se družila in iz vojn in iz kriz izšla,
 da v arabskem svetu odjekneva.

Mustafa Hadr sodi med mlajše sodobne sirske pesnike. Živi in pesni v Damasku in je izdal že več pesniških zbirk: *Kje se pesem začne* leta 1983, *Trajajoča žalostinka* 1984. leta, *Pepel pesniškega bitja* leta 1985 in zbirko otroških pesmi *Zvezek dneva*, ki je izšla leta 1986.

Prevedena pesem je naslovna pesem zbirke *Pepel pesniškega bitja* in je izšla 1985. leta v Damasku.